

Vừa về tới Sài Gòn, bạn Ba Cụt nhà ta đã hối thúc: Mà đi “du” Mỹ có gì lạ viết lại cho anh em đọc cho vui. Tôi nghĩ: nếu kể chuyện “du” Mỹ thì chẳng có gì khác với con gái Mít nhà ta. Mà kể tục thì lại sợ mấy nhà mô phạm bảo: “Thằng này viết bậy quá, gần

khi tôi vừa bước chân vào tiệm phở khu Nguyễn Huệ, ở Westminter (Cali) là đã gặp Trần Gia My đang ngồi uống cà phê đấu láo với mấy người bạn. Tôi đi gần Gia My, khẽ đá chân vào Gia My và hỏi: Nhớ tao không? My hỏi: Ủa, bạn là ai mà trông quen quen quá? Tôi nói:

SÁU TUẦN “DU” MỸ

đất xa trời rồi mà còn nói chuyện tục tĩu, con cháu nó đọc được nó nghĩ sao?”. Vì vậy, tôi không dám qua mặt mấy cụ giáo sư, tiến sĩ phố Phùng Hưng, Hàng Mã đi Mỹ về cứ đạo mạo kể chuyện nước Mỹ đẹp, nước Mỹ văn minh...

Vì vậy, tôi chỉ dám kể chuyện du lịch Mỹ được gặp lại những bạn học cũ là vui rồi. Từ những bạn học bậc tiểu học ở thành phố Nam Định mà mấy chục năm không được dịp gặp lại nhau. Như

My là em của Trần Gia Thịnh và là anh của cô Tuyết phải không? Dân Nam Định ngày xưa, đi đánh lộn thời học sinh trường Saint Thomas (Khoái đồng) nhớ không? Thịnh “bến Ngự” đây, nhớ chứ?

Trần Gia My nhớ ra mừng quá, và hỏi: Mà sang đây bao giờ? Ngồi ăn phở uống cà phê kể chuyện xưa cho vui? Qua loa mấy câu thăm hỏi, rồi tôi xin kiểu Gia My để phải vào ăn phở với bạn Lãng “lèo” mời tôi sáng nay. Ngồi

chưa ăn xong bát phở thì Gia My đã tới và nói: Tao trả tiền tất cả rồi, ăn xong ra ngồi đấu láo cho vui.

Tôi không ngờ, những người bạn xưa, ngày con mặc quần soọc mang xăng-dan con hổ đi học tiểu học, rồi rủ nhau đá bóng trước cửa nhà thờ lớn Nam Định và bị lính mục Lê Đắc Trọng làm chánh sứ đã cầm roi ra đuổi chúng tôi và bảo: Không được đá bóng trước sân nhà thờ. Nay không ngờ lại được gặp nhau ở một đất nước xa xôi ngàn dặm lại nhận ra nhau và còn thân tình bạn xưa.

Khi vừa ra hàng hiện quán phở để ngồi uống cafe thì lại trông thấy bạn Sinh tục gọi “Sinh ghẻ”. Bạn Sinh cũng dân Nam Định, lại cùng huyện Lý Nhân với tôi. Ngày ở Sài Gòn trước năm 75 bạn Sinh làm “cóm” nên ít có dịp gặp lại, vì thời đó tôi rất sợ mấy ông “cóm” lắm, vì đã có lần ông “Cò Công” cho lính vỗ tôi rồi chỉ vì cái tội tôi trốn đi lính cầm súng đánh giặc chết thay cho ngoại bang, nhất là mấy chú Sam cú dí đôla và súng đạn vào tay mấy tướng chóp bu rồi bắt thanh niên Việt cầm súng

ra trận nói là: “Bảo vệ tự do, dân chủ”. Sự thật là bảo vệ cái đồng đôla cho Mỹ, bảo vệ cái chức Tổng, chức tướng... cho mấy tay hoạt đấu chính trị. Cũng vì nghĩ như vậy nên thời đó nhất định tôi không chấp hành lệnh nhập ngũ, dù có cho tôi ở Sài Gòn làm văn phòng, văn nghệ. Và cũng may mà tôi trốn lính nên sau 75 tôi không bị hoạn nạn như nhiều bạn.

Còn bây giờ, có những người bạn phải xa quê hương vì hoàn cảnh, cũng như mấy bạn ở lại quê hương cũng vì hoàn cảnh. Mỗi người có một hoàn cảnh khác nhau. Đừng nên vội kết án nhau cho mệt. Đừng nên bảo: Thằng này ở lại Việt Nam là Cộng sản, thằng kia ra nước ngoài là theo Mỹ theo Tây... Những thằng ở lại vì hoàn cảnh và phương tiện không có nên không đi được. Cũng có thằng vì anh chị em ra nước ngoài hết nên phải ở lại để phụụng dưỡng chăm sóc cha mẹ già. Cũng có thằng ở lại vì chịu khó làm ăn đúng với khả năng nên cũng kiếm được nhiều tiền mà nghĩ đi nước ngoài chắc chẳng

làm được gì. Vì cái mảnh bằng Việt Nam ngày xưa nếu đem ra nước ngoài nó chẳng có giá trị gì. Cũng như tiếng Anh nói thạo bên Việt Nam mà sang Mỹ nói thì Mỹ nó chỉ trở mắt ra nghe mà chẳng hiểu gì cả. Còn mình nói tiếng Mỹ thì nó cũng chẳng hiểu mình nói gì, vì giọng Mỹ nói khác. Học tiếng Anh ở Việt Nam ăn đong, sang Mỹ điếc và ngọng luôn. Cuối cùng lại phải nói bằng tay.

Ngay như tôi, khi tới đất Mỹ, ngồi trên máy bay mấy em tiếp viên hàng không Mỹ bung đồ ăn thức uống ra mời khách. Tôi nói cà phê sữa nó không hiểu gì? Tôi phải ra hiệu đưa tay ra trước ngực và bóp bóp (ý nói sữa tươi). Mấy em Mỹ nhanh trí hiểu và rót cà-phê sữa cho tôi. Sự thực chuyện trên kể, tôi cũng có ý giỡn mấy em Mỹ thôi, vì vợ ngồi bên cạnh biết tôi hay đùa nên cũng cười.

Ở Cali hai tuần được gặp các bạn học cũ từ trường Nguyễn Trãi đến Chu Văn An. Khi tới Cali, tôi đã điện thoại cho Nhuận, cho Robert Can, cho Lãng, cho Đức... Và các bạn này đã hẹn tôi ra khu Nguyễn Huệ ăn trưa để gặp nhau

thăm hỏi chuyện gia đình vợ con nay ra sao? Vợ thú mấy rồi? Làm ăn ở bên nhà có khấm khá không? Thằng nào còn, thằng nào đã lên “bàn thờ” ăn chuối?

Gặp mấy bạn, nào Quyền, nào Phương, nào Vân, nào Thành, nào Can (bạn Can thích gọi là nhà thơ Hoàng Trúc Tâm, chứ không thích gọi tên khai sinh là Can – vì can là cái gậy hiểu nghĩa theo tiếng Pháp. Mà cái gậy thì nó hay cắm bậy bạ lắm. Bạ chỗ nào cũng cắm). Rồi Đỗ Tiến Đức “Má hồng răng đen”, vẫn đeo đuổi cái nghề viết lách, nhưng Đức than báo ế quá, con cái bảo bỏ đừng có làm báo... hại nữa, tháng nào cũng lòi tiền nhà ra bù đắp vào tờ báo. Còn bạn Nhuận ta thì người trông quá gầy vì lo trông đám thợ làm chả giò để bán cho trường học Mỹ. Vì vậy nên cũng kiếm khá bọn đòla hàng tháng. Có việc làm là vui rồi. Còn Robert Can nhà ta thì cả ngày ở nhà lo việc gia đình, và đưa đón vợ con đi học đi làm. Vì vậy ít khi bạn Can nhà ta đi gặp anh em lắm. May mà tôi sang lần này lại được “hân hạnh” gặp nhà thơ nhớn Hoàng Trúc Tâm, chứ

khi họa sĩ Đặng Giao và Lê Duy San... sang Cali gặp Hoàng Trúc Tâm đứng cửa chỉ vẫy vẫy tay chào và không mời mọc, tiếp chuyện gì cả.

Khi tôi ở Cali mấy ngày thăm người thân trong gia đình và bạn bè xong tôi nhảy xe đò Hoàng từ Westminster đi San Jose thăm bạn San và mấy bạn khác. Tới San Jose, San đã đưa tôi về nhà nghỉ và hẹn sáng hôm sau chủ nhật đi ăn sáng uống cà phê với những bạn cũ học Chu Văn An đang cùng ở San Jose.

Đúng hẹn, sáng chủ nhật tôi đã gặp được Chu Trí Lệ, Bình, Lợi, Dzũng... Gặp lại nhau sau mấy chục năm xa cách nên mừng quá. Ngồi đấu láo với nhau vung xích chó. Tôi có hõn danh “phét” nên cứ “nói phét” cho mấy bạn ở Mỹ nghe chơi cho vui. Mà thú thật ai đã nói phét giỏi như tôi. Tôi nói phét có sách, mách có chứng nên khi viết ra sách đã có hàng vạn người đọc và tôi cũng đã kiếm được bạc cắc hai ba chục triệu đồng mỗi cuốn sách mà tôi đã viết. Nhưng bạn Ba Cụt lại bảo: “Kiếm được bao nhiêu nó đã đi đánh

“đáo lỗ” hết rồi!”. Cũng đúng thôi! Cái tuổi gần đất xa trời rồi, để tiền làm gì? Vợ con đã có tiền xài riêng rồi. Khỏi lo gia đình nên cái tiền của “trời ơi” và nói phét được đồng nào trước mua vui sau làm nghĩa cho thiên hạ giống như tỷ phú Quyên ở Vũng Tàu. Tiền bỏ vào nhà băng làm gì? Chết có mang theo được không? Đến cái nút áo, khi mình chết vợ, con nó cũng cắt để lại. May mà cái ba-tong nó không để lại đấy.

Tán phét bậy quá. Mấy nhà mô phạm... thuần phong mỹ tục chửi cho chết. Mấy nhà mô phạm nói: “Cái gì xấu xa thì đập lại, cái gì đẹp thì khoe ra”. Có ăn vụng, có xem phim “con nhà nghèo” thì vào buổi ban đêm mở ra xem. Vợ con đi ngủ hết rồi. Xem mà húng quá đã có “chị năm”. Còn đi ra ngoài tốn tiền và thiên hạ biết thì nguy. Còn tôi thì lại khác, có cái gì xấu, có cái gì đẹp thì về khoe với bạn bè, và còn giới thiệu cho bạn bè nữa. Tôi đã từng sang tay cho mấy bạn nhiều cái đẹp, cái xấu rồi. Bạn nào gặp cũng rút không ra. Tôi đã bảo: Coi qua rồi bỏ, đừng giữ lâu, chán lắm. Cái

gì nó cũng giống nhau cả. Chỉ kẻ ít người nhiều, cái to cái bé thôi. Ăn cơm một tuần cũng chán, phải đi ăn bánh cuốn, hay phở xào khô, xào nước... mới ngon và no con mắt.

Chả thế mà mấy tuần “du” Mỹ tôi cũng đi mò vào xem các em Mỹ “nhà nghèo”. Ở đây xem thoải mái, chỉ có 5 đôla vé vào cửa, nhưng cấm chụp hình. Muốn nhìn tận mắt, quăng 3 hay 5 đôla ra trước sàn em biểu diễn là được nhìn tận “mặt khu” Mỹ. Còn muốn em không quần áo, ngồi trên lòng mình thì quăng 20 đôla ra. Em ngồi mấy phút cũng nóng lên rồi. Còn muốn “trả thù” Mỹ thì quăng 100 đôla ra, một lần thoải mái, chả sợ ai bắt gì cả. Có lẽ các bạn bên Mỹ cũng ít bạn nào đi “trả thù” Mỹ như tôi. Tôi đã nói: Phải sang tận nước Mỹ để trả thù nó, dù nó có tháo chạy từ Việt Nam về Mỹ ta cũng tới nước nó để “trả thù”. Cái máu “yêu... nước... non” của tôi hăng lắm. Cứ thấy người đẹp là muốn “trả thù” ngay. Đừng nên làm mặt “đạo đức... giả”. Vợ, con nó có biết nó cũng im lặng để cho mình sống lâu vì đổi “không... khí...”

cho máu trong người nó lưu thông đều.

Có lẽ không ai may mắn bằng tôi đâu. Khi đặt chân tới Cali, tôi đã điện thoại cho mấy “người xưa” của tôi mới sang Cali được hơn tuần, trước tôi. “Người xưa” ngạc nhiên hỏi: “Anh ở đâu mà điện thoại cho em? Sao lại biết số phone của em mà gọi?” Tôi trả lời: “Ở Cali đây, biết em đi tuần trước nên tuần này anh phải bay sang đây để tìm em. Người xưa” nghe cảm động quá, và đã hẹn gặp tôi. Gặp để làm gì? Hạ hồi phân giải

Sau 6 tuần “du” Mỹ đã qua nay tôi đã trở về mái nhà xưa, và lại sáng sáng rủ Ba Cụt đi cafe và tán nhảm, nói phét chuyện “du” Mỹ như thế nào? Kể chuyện được gặp lại các bạn học xưa rất vui và mừng. Ai cũng thân tình cả, chuyện chính trị gác sang một bên, quá khứ rồi. Bây giờ nói chuyện “chính em”, vì em mới là chính. Thiếu em là thiếu tất cả. Nhiều lúc ngồi nhà một mình viết bài nhưng cứ “vơ vẩn cùng mây”. May mà tôi thấy đời còn có mây bay, nếu không có mây chắc tôi

cũng chết mất. Cụ Thôi Hiệu – nhà thơ cổ xứ Tàu đã chẳng có lần viết: *“Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản. Bạch Vân thiên tải không du du”* – vàng Hạc vàng thì đi không bao giờ trở lại – chỉ còn mây bay. Tuy mây chỉ bay qua chốc lát nhưng thấy đời đẹp quá. Mây xanh và đẹp quá, mấy ai được có bóng mây bên cạnh khi buồn. Nhưng tôi nghĩ mây có lúc đến rồi có lúc đi. Không ai giữ được mây ngừng bay. Nhưng với tôi nghĩ, tôi có thể làm cho mây không bay đi được. Mây sẽ ngưng bên

tôi mãi mãi cho tới khi tôi nhắm mắt không được nhìn thấy mây nữa mới thôi.

Kể chuyện chung, chuyện riêng thấy đã dài. Chỉ hy vọng còn có dịp được gặp lại một lần nữa các bạn cũ, dù kể còn người mất, dù các bạn ở xa nhưng tôi sẽ cố gắng “nói phét” ra tiền để có đôla mua vé cưỡi máy bay “đi trên mây” để thăm các bạn. Mong các bạn ở xa, gia đình hạnh phúc, làm ăn thịnh vượng, và nhiều sức khỏe để còn “trả thù” Mỹ được cú nào hay cú đó. ■